

[foto]

[titel bundel]

In de Luie Stoel

©[jaar] Coöperatieve Uitgeverij In de Rieten Stoel
www.inderietenstoel.nl
gepubliceerd op online magazine
www.indeluiestoel.nl

Deze bundel is samengesteld ter gelegenheid van [...] en
wordt door [*.naam/ namen samenstellers*]

Aan:

[*naam aan wie de bundel wordt aangeboden*]

[eventueel voorwoord]

[datum]

Inhoud

Carnaval – Peter den Hollander

Meisjes bij het benzinstation – Peter den Hollander

Ben onderweg naar jou toe – Peter den Hollander

Het is een warme dag – Peter den Hollander

Carnaval

Peter den Hollander

Ze kon zich niet meer herinneren door wie ze naar de psychiater was gestuurd. Waarschijnlijk had haar huisarts dat nodig gevonden. Geruime tijd al bezocht ze deze arts van de psyché, maar ze bemerkte geen veranderingen bij zichzelf.

De man ging vaak en langdurig op het overlijden van haar moeder in. De herinnering daaraan speelde zich af op een begraafplaats. Ze zag dan haar vader voor zich, met zijn intense verdriet. Zijn intense eenzaamheid, die hem steeds weer overviel wanneer het afscheid zo benadrukt werd. Zij voelde zich verantwoordelijk voor de leegte die hij van de begrafenis meenam en ze besloot ervoor te zorgen dat hij moeder zoveel mogelijk zou vergeten.

Als ze zo terugkeek naar die periode, dan kwam er een gevoel van tevredenheid. Ze had het idee dat dat haar gelukt was. Maar de dokter had onevenwichtigheid in haar ontwikkeling ontdekt en de bezoldigd luisteraar moest dat rechtzetten.

Hij is er twee jaar mee bezig geweest en heeft niets kunnen vinden. Er kwamen geen antwoorden op de vragen die de these dat zij te jong was om het verdriet van haar vader op te vangen, konden schragen.

Op een dag vertelde ze van haar droom.

Ze stond op een plein, soms in een straat, maar nooit in een bos, al probeerden beelden van eenhet stadsbeeld weleens te verdringen. Er was een parade waar veel mensen

naar stonden te kijken. In de optocht danste, op muziek die zij niet kon horen, een groep huizen. Hun ramen glommen in de zon. In het midden van dit dansende dorp torende een lange gestalte: de kerktoren die zich als clown had verkleed. Hij danste ook, statiger en moeizamer weliswaar, maar hij danste.

Hij was in vrolijk gekleurde kleren gestoken, een fel blauwe kiel en een rood gespikkelde zakdoek om de hals. De klok was zijn gezicht en op het kruispunt van de wijzers was een grote, rode, balronde feestneus geplakt. Toen de toren haar passeerde, hoorde ze klokken luiden: hij had koebellen aan levensgrote oren hangen. Het geklingel overstemde de geluiden die heel ver weg klonken. Ze hield haar handen op haar ogen.

Ze wilde dat de figuur die achter haar stond zich tegen haar aandrukte, maar dat deed deze nooit. Ze wist niet wie het was. Het lichaam voelde en rook vertrouwd en dat was prettig.

De kerktoren maakte zich los van het dorp dat hem in een kring gevangen hield. Hij draaide pirouettes en gaf omstanders een hand. Hij waggelde naar de overkant, plaagde daar wat mensen, draaide zich om en kwam haar kant op. Hij had niet zulke mooie ramen als de huizen, hij glom niet, en hoe dichterbij hij kwam hoe valer zijn kleuren werden. De rode steentjes werden bruin, werden vlekkerig en leken niet meer op de steentjes van de echte kerktoren.

De toren was groot en zij klein, toch keek hij haar recht in haar ogen toen hij haar ten dans vroeg. Zij wilde niet. De toren trok harder, maar zij won. Hij werd boos en blies zijn spitse punt op tot een op springen staande feestballon en die groeide weer en groeide tot een grote luchtballon, die ten slotte zo groot was dat hij van de toren losraakte en wegvloog.

Plotseling deed de toren een raampje open en spoot een waterpistool in haar gezicht leeg.

Ze hilde en in haar droom was het alsof dat huilen dagen duurde.

De psychiater was laaiend enthousiast. De sessies namen in aantal en intensiteit toe. Ze moest de droom vele malen vertellen en hij hoorde haar over elk detail uit. Hij had een nieuwe these gevonden.

Na maanden van hard werken en veel gesprekken h ad hij voldoende materie om er een dissertatie van te maken, maar hij had de hulp van justitie nodig om haar de wetenschappelijke basis te geven, waardoor hij voor een eredoctoraat in aanmerking zou kunnen komen.

Het proces tegen haar vader volgde al snel.

‘U geeft toch toe,’ schreeuwde de Officier van Justitie tegen haar vader, ‘dat u uw dochter in bed genomen heeft nadat uw vrouw was overleden?’ Vader knikte, het publiek zuchtte.

‘Wilt, U hardop antwoorden?’ vroeg de rechter.

‘Ja,’ mompelde vader. Zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd en het publiek gromde.

‘U geeft dus toe...’

Vaders advocaat interrumpeerde: ‘Dit is geen manier van vragen stellen, de Officier dwingt de verdachte tot een bekentenis, terwijl wij hier bezig zijn met het vaststellen van de feiten.’

De Officier dacht na en herformuleerde:

‘Het is uit de vakliteratuur bekend dat indien een man zich naakt in een warme omgeving bevindt, zoals in bed, dit hem seksueel prikkelt. Werd u seksueel geprikkeld toen u het bed met uw dochter deelde?’

‘Soms’. Het publiek werd onrustig. Vader veegde met zijn zakdoek zijn voorhoofd af.

‘En wat deed u dan? Stuurde u uw dochter weg?’

Vader stond op. ‘Is het dan verboden om van je dochter te houden, is het verboden om als je je vrouw verloren hebt, het kind dat van ons beiden is te knuffelen? Wie geeft u het recht mij ter verantwoording te roepen voor wat ik in bed doe?’

‘Uw dochter heeft een onvolwaardige geest, voor dat feit roepen wij u ter verantwoording. Uit het rapport van de psychiater blijkt dat u haar misbruikt heeft. Uit dat rapport blijkt dat het uw schuld is dat zij psychisch gestoord is, reageerde de rechter koel.

Vader huilde en het publiek ging zitten.

Zij was zo in twijfel geraakt. De psychiater leek de waarheid te spreken, de rechter had rechtgesproken, maar haar herinnering was niet het verhaal dat de psychiater uit de droom had gedestilleerd.

Hij zei dat de parade stond voor de vele uitstapjes die ze samen met haar vader had gemaakt. Het dorp stond voor de gezelligheid die ze dan hadden. De kerktoren was het bekende fallussymbool. De boze blik had alles te maken met het boos worden van vader als zij hem weigerde. De ballonnen stond voor haar neiging te vluchten. Het waterpistooltje symboliseerde de zaadlozing, waar zij toch getuige van was geweest.

Meisje bij het benzinstation

Peter den Hollander

Ze staat er elke dag, bij het felverlichte benzinstation. Ze heeft een sigaret in haar mond en leunt uitdagend op één been. Ze draagt een wit topje, een versleten, zwarte joggingbroek en gympen. Haar haar lijkt in maanden niet gewassen. Ze spreekt mannen aan die getankt hebben en het benzinstation in lopen. Ze pakt ze bij hun arm en gooit haar sigaret weg vlak voordat ze door de automatisch opengaande deuren met hen mee naar binnenstapt. Sommigen duwen haar weg, anderen reageren geamuseerd.

In het tl-licht van het station zie ik hoe ze binnen geanimeerd met een man praat. Zij lacht, de man lacht. Ze pakt iets uit een schap en houdt het omhoog. De man knikt. Even later komt ze triomfantelijk met een Mars naar buiten, gaat op een van de afgeronde betonnen blokken voor de pui zitten en pelt de wikkel van het snoepgoed.

Ik zie haar daar telkens als ik tank. Ze loopt nooit met mij mee. Toen ik voor een derde keer ging tanken en haar weer zag, heb ik haar lang geobserveerd en zag ik hoe ze mannen aanklampte. Ik merkte dat ze een bewuste keuze maakte. Ze liet er veel voorbijgaan, ook degenen die iets tegen haar zeiden. Ze sprak enkel die mannen aan die niet alleen in een auto zaten, daarom had ze ook geen aandacht voor mij.

Langzaam raak ik geobsedeerd door haar. Ik tank op verschillende dagen en tijden. En telkens is zij daar ook. Na een keer of tien begroet ik haar met een knikje. Ze glimlacht en begroet mij terug: 'Hoi... Jij komt hier ook vaak,' zegt ze. 'Jij woont hier,' reageer ik.

Ze haalt haar schouders op: 'Ik hou van de benzinegeur en de chocoladesmaak van Mars.'

Uiteindelijk rijd ik niet meer naar het station voor benzine, maar om haar te zien.

Nadat ze een paar keer geweigerd heeft koffie met me te drinken, zit ze nu naast me op een hoge kruk. Ze warmt haar handen aan het kartonnen bekertje. Ze zwijgt en drinkt de beker leeg. 'Ik ga weer, da-ag,' zegt ze, gaat naar buiten en installeert zich weer op een van de betonnen blokken. Ik gooi de lege bekers in de prullenbak en terwijl ik haar passeer, zegt ze: 'Dank je wel.' Ik knik. En als ik achter het stuur zit, zie ik dat ze met een andere man het benzinstation ingaat.

Ze is de hele dag in mijn gedachten. Ik kan me slecht concentreren. Ik krijg dossiers die ik half heb afgewerkt terug op mijn bureau: 'Kijk hier nog even naar, er ontbreekt nog wat informatie.'

De neiging om meteen na kantoor naar het benzinstation te rijden, onderdruk ik, ik eet een Big Mac menu bij McDonald's. Op weg naar huis rijd ik toch even langs het station om te zien of ik haar zie zitten. Er staat een man bij haar met wie ze in gesprek is.

Thuis kan ik me niet concentreren op de talkshow: prattende hoofden, dat is wat ik zie.

Het is half elf 's avonds als ik de drang om naar het station te gaan niet meer kan bedwingen. Het is donker, fris en het regent. Het lantaarnlicht weerschijnt in de plassen.

Het is een warme dag

Peter den Hollander

Het is een warme dag
De kou is uit de lucht
Voor de zon op de vlucht
We zeggen de winter gedag

Aan de bomen ontspringen blaadjes
Licht groen en in elkaar gekropen
Komen ze uit de takken geslopen
Vogels zoeken naar broed plaatjes

Aan de hemel wolken schepen
Ze varen op de warme lucht voorbij
De zonnestralen maken allen blij
Alsof we van kou niet hebben geweten.

